

переформовувалось під час промислової революції, і триває і розвивається до наших часів.

Список використаних джерел

1. Доманчук Д.П., Лучик С.Д., Чикуркова А.Д. Економіка праці: Навчальний посібник. Кам'янець-Подільський: Абетка. 2004.
2. Атаманчук Г. В. Теория государственного управления : курс лекций. М. : Юрид. лит., 1997. 400 с.
3. Чикуркова А.Д., Прокопчук Л.М. Громадський контроль як дієвий механізм здійснення народовладдя. Проблеми публічного управління та адміністрування на регіональному рівні: матеріали міжрегіональної науково-практичної конференції / Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя. ФОП Паляниця В. А., 2019. С. 20-21.
4. Чикуркова А.Д. Міжнародний досвід оцінки ефективності публічного управління. Наука і освіта в інтелектуально-інноваційному розвитку суспільства»: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. (16-17 травня 2019 року). Тернопіль: ФОП Паляниця В. А., 2019. С. 205-207
5. Данн Вільям Н. Державна політика: вступ до аналізу: Підручник для ВНЗ / Г.Є. Краснокутський (пер.зангл.). О. : АО БАХВА, 2005. 502с.

Куртик Аркадій,
Студент 3 курсу спеціальності
«Публічне управління та адміністрування»,
Науковий керівник: **Покотильська Н.В.,**
к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ПОЛІТИКА ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В РЕГІОНАЛЬНИЙ РОЗВИТОК

Інвестиційна політика відіграє значущу роль в загальній системі економічного розвитку, оскільки визначає напрямки, шляхи і способи

модернізації народногосподарського комплексу на основі капітальних вкладень, здатних якісно змінити стан продуктивних сил. Для інвестиційної політики важливу роль відіграє інституціональна складова та її регіональний аспект, оскільки реальні інвестиційні проекти реалізуються на певних територіях і потребують місцевої підтримки, що сприяє активізації капіталовкладень, заохочує інвесторів до здійснення стратегічних капіталовкладень, які відіграють не лише економічну, але і соціальну функцію.

У сучасному світі все більше країн орієнтуються на проведення політики так званого «інвестиційного протекціонізму», роблячи акцент на пріоритетний розвиток внутрішнього інвестиційного ринку і підвищення його значення у забезпеченні економічного зростання. Відтак, досягнення балансу у питанні державного контролю щодо економічної безпеки та розвитку галузей, що є суверенним правом кожної країни, та необхідністю залучення прямих іноземних інвестицій, залишається одним з основних завдань державної інвестиційної політики, яка направлена на збереження суверенітету країни та забезпечення її економічної безпеки, нейтралізацію таких загроз з боку іноземних інвесторів як: монополізація національного ринку, залежність національних виробників від іноземних кредиторів, перетворення національної промисловості у сировинну базу розвинених країн, встановлення контролю з боку іноземців над стратегічно важливими галузями економіки та інші [1].

Нестабільність та неефективність інвестиційного законодавства є одним із найбільш вагомих чинників, що стримують активізацію інвестиційної діяльності. Вітчизняне інвестиційне законодавство включає понад 100 нормативних актів, які можна об'єднати у дві групи. До першої групи умовно належить нормативно-правові документи спеціальної дії, якими визначено зміст основних термінологічних понять, розмежовані повноваження органів влади у царині державного регулювання тощо. Друга група законодавчих

актів врегульовує різноманітні аспекти господарської діяльності, регламентуючи в тому числі окремі моменти інвестиційної діяльності [6].

Впродовж останніх років законодавчі новації були спрямовані на ліквідацію штучних бар'єрів для залучення інвестицій. До найважливіших з них належать зміни до законодавства з метою підвищення прозорості державних закупівель, вдосконалення корпоративного управління, ліквідації бар'єрів для розвитку індустріальних парків, державно-приватного партнерства, скасування реєстрації іноземних інвестицій тощо. Разом з тим, поряд із позитивними нововведеннями, у нормативно-правових актах, що регулюють інвестиційну діяльність зберігся значний перелік неоднозначних норм, що можуть перешкоджати поліпшенню інвестиційного клімату в країні. З метою вирішення цієї проблеми підтримуємо пропозиції щодо розробки Інвестиційного кодексу України, що дасть можливість в процесі узгодити норми профільних законів та підзаконних актів, спростити законодавство з питань регулювання інвестиційної діяльності.

У Стратегії розвитку Європейського Союзу до 2020 року зазначається, що регулювання інвестиційної діяльності повинно базуватись на принципах максимальної відкритості доступу до ринків, провадження підтримки вільної конкуренції, надання самостійності регіонам в сфері їхніх бюджетних, податкових, регуляторних повноважень. У світлі цих принципів основні напрямки сучасної регіональної інвестиційної політики в Україні можуть бути визначені таким чином: встановлення прозорого конкурентного середовища для інвестиційної діяльності, побудованого на засадах мінімально необхідного регуляторного втручання держави в господарську діяльність суб'єктів господарювання; запровадження системи дієвої непрямої підтримки інвестиційних процесів в регіонах з мінімізацією дотаційного підходу, що автоматично ліквідує підґрунтя для корупційної діяльності; формування системи комплексного інформаційного та іншого супроводу інвестиційного процесу; реалізація стратегічних переваг окремих регіонів відповідно до наявних передумов щодо розвитку стратегічно значущих видів

економічної діяльності; застосування фіскальної нормативної бази в регіонах на засадах мінімальної суб'єктивізації та реалізації проектного і програмного підходів.

Регіоналізація інвестиційної політики повинна здійснюватися через делегування деяких повноважень щодо регулювання капіталовкладеннями на місцевому рівні, адже так забезпечується більш прямий контакт між інвестором та представниками влади. Є загальновідомим і підтверджується європейськими та світовими тенденціями факт, що інвестори мають чіткі переваги щодо розміщення коштів, і головним критерієм є надійність умов для розміщення і відтворення інвестованих ресурсів, що переважає над інтересами в швидкості та окупності капіталу. Проведені в низці регіонів України дослідження інституціонального забезпечення інвестиційної діяльності свідчать про низький ступінь реальної гарантованості прав власності інвесторів. Найбільш актуальними проблемами, на думку інвесторів, в Україні є відносини з фіскальними органами, недосконалість нормативно-правового регулювання, проблеми у сфері земельних відносин, питання отримання ліцензій тощо. Оскільки більшість з цих проблем виникає на місцевому рівні при безпосередньому провадженні діяльності суб'єктами інвестиційного процесу, то і регуляторні механізми також повинні мати локалізований рівень [2].

Стратегією розвитку Хмельницької області на період до 2020 року у сфері інвестиційної політики визначено такі пріоритети: створення нових високотехнологічних підприємств і забезпечення робочими місцями мешканців регіону; забезпечення умов для створення позитивного для ведення бізнесу іміджу регіону; просування бренду області на інвестиційних та інших ринках; розвиток сучасних форм кооперації в аграрному секторі; консультативна підтримка агровиробників з питань сертифікації продукції з метою підвищення їх конкурентоспроможності; активізація роботи з міжнародними донорськими організаціями; будівництво, реконструкція, капітальний та поточний ремонт дорожньої інфраструктури; сприяння

розвитку інфраструктури у новоутворених об'єднаних територіальних громадах [3].

Незважаючи на досягнуті успіхи, з огляду на різноманітні чинники, на Хмельниччині поки не вдалося сповна реалізувати існуючий потенціал залучення іноземних інвестицій. Це суттєво гальмує розвиток бізнесу, який є основним реципієнтом інвестиційних ресурсів [7].

В умовах сучасної нестабільної ситуації в Україні потреба в нових інвестиціях обумовлена необхідністю вирішення як поточних, повсякденних завдань, пов'язаних з необхідністю підтримувати економічний розвиток за схемою розширеного відтворення в рамках заданої економічної моделі, так і завдань надзвичайного характеру, що виникають через невідворотну необхідність ліквідації загрози виникнення гострої кризи, пов'язаної з дестабілізацією економічної обстановки в регіонах [4].

Отже, стратегічним вектором розвитку інвестиційної політики в Україні має бути регіоналізація. Відповідно до європейських підходів, регулювання інвестиційної діяльності має базуватись на принципах максимальної відкритості доступу до ринків, провадження підтримки вільної конкуренції, надання самостійності регіонам в сфері їхніх бюджетних, податкових, регуляторних повноважень [5]. У ракурсі цих принципів, головними напрямками регіональної інвестиційної політики мають бути: мінімізація регуляторного втручання державних органів у господарську діяльність інвесторів; розробка системи непрямой підтримки інвестиційних процесів в регіонах з мінімізацією дотаційного підходу; створення системи комплексного інформаційного та іншого супроводу інвестиційного процесу; десуб'єктивізація фіскальної нормативної бази, що регулює питання інвестиційної діяльності.

Список використаних джерел

1. Затонацька Т. Світовий досвід формування державної інвестиційної політики та механізмів її реалізації. Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Серія: Економіка. 2014. Вип. 9 (161). С. 6-10.
2. Буркинський Б., Лайко О. Сучасні напрямки регіональної інвестиційної політики. Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. 2014. Вип. 3(107). С. 29-37.
3. План заходів з реалізації у 2018-2020 роках Стратегії розвитку Хмельницької області на період до 2020 року [Електронний ресурс]. - <http://www.adm-km.gov.ua/data/upload/publication/main/ua/39677>.
4. Покотильська Н. В. Проблеми інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств України в сучасних умовах. Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету. Вип. 22. Т. 2. Економічні науки. Кам'янець-Подільський: ПДАТУ. 2014. С. 176-180.
5. Покотильська Н. В. Науково-фінансове забезпечення та активізація інноваційної діяльності в Україні. Вісник Одеського національного університету. Економіка. Том 20. Випуск 5. Одеса: Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. 2015. С. 67-71.
6. Покотильська Н. В., Заборовський В. П., Деренко О. М. Інвестиційний клімат регіону та його вплив на розвиток аграрного виробництва. Економіка та управління АПК. Біла Церква, 2010. Вип. 4(81). С. 106-109.
7. Покотильська Н. В. Проблеми інвестиційної діяльності в Хмельницькій області. Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Сталий розвиток економіки». Університет економіки і підприємництва. Хмельницький, 2011. Вип. 3 [6]. С. 96-100.